

Deșteptare în ninsoare

Bragagiu

Ziua iată-i dezmiardată
Cu-adierea în ninsoare
Și spre zarea încuiată
Fulgii bat din aripioare.

Vrând oricare să se-agațe
De ceva mai sus să fie
Pe când tihna-i prinde-n brațe
Să-i prefacă-n Poezie.

Adunându-i în silabe
Cu vocale toate-n rime
Versuri azurii și dalbe
Să lucească-n prospețime.

Cerul cred că-i înțeles cu
Codru-n stele să-l alinte -
Parcă domnul Eminescu
A pictat lumea-n cuvinte.

De a răsfățat-o-n fraze
Pline în ecou de aștri
Că în cetina lor brazii
S-au trezit că sunt albaștri.

Iară măgura ce-n seară
Tot căta supărăcioasă
Se văzu ca-n primăvară
Îmbrăcată în mireasă.

Doar pe unde roșii spuse
De scoruși mai rup lumina
Dumnezeu, se vede, puse
Mângâierea Sa cu mâna.
Victor Bragagiu